

Petra Nelstein

# Als je lievelingsdier sterft

*Rouwverwerking, stervensbegeleiding en  
berichten uit het hiernamaals*



Uitgeverij Ankh-Hermes bv – Deventer

## WAARSCHUWING

De auteur raadt het willekeurig overnemen van rituelen uit dit boek ten zeerste af. Deze zijn uitsluitend toepasbaar door bevoegde personen.

Bewerking illustraties: C. v. Waesberghe

Foto dondervogel: B. Buitenhuis

Illustratie hond: S. Hulst

CIP-gegevens

ISBN: 978 90 202 4411 3

NUR: 431

Trefwoord: communicatie / rouwverwerking bij dieren

© 2007 Uitgeverij Ankh-Hermes bv, Deventer

Uit deze uitgave mag uitsluitend iets verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, opnamen, of op welke andere wijze ook, hetzij chemisch, elektronisch of mechanisch, na voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Any part of this book may only be reproduced, stored in a retrieval system and/or transmitted in any form, by print, photoprint, microfilm, recording, or other means, chemical, electronic or mechanical, with the written permission of the publisher.

*In een poel van zoute tranen  
drijven de mooiste herinneringen op het water  
zich weerspiegelend in de sterrenhemel ...*

# Inhoud

## **Dankwoord 9**

## **Voorwoord 11**

### **1. Werken met mens en dier 13**

INLEIDING 13

Mijn ontwikkeling tot diersjamaan 16

Mijn paard Duval als leermeester 24

Synchroniciteit 27

Mijn werkwijze 32

Casus kat Minet 38

### **2. Stervensbegeleiding 45**

INLEIDING 45

Euthanasie versus de wil tot zelfbeschikking 46

Het verhaal van de katten Bommel en Pinky 49

De droomwereld 60

Wanneer de dood op handen is 63

### **3. Rouwverwerking 72**

INLEIDING 72

Een ritueel voor de nabestaanden 74

Een gepast afscheid voor de verongelukte kat Lola 76

Een postuum eerbetoon in de huiskamer 80

Kater Tommie 82

### **4. Contact met het hiernamaals 88**

INLEIDING 88

Het hemelse pad 91

De drie hemelrijken 97

Een teken aan de wand 100  
De wet van oorzaak en gevolg 113  
Een waarschuwing uit het hiernamaals 123

## **5. Reïncarnatie, het rad van dood en wedergeboorte 140**

INLEIDING 140  
De reïncarnatie van paard Oscar 141

## **6. De dood in eigen hand 149**

INLEIDING 149  
De dood verkiezen boven het leven 152

## **7. Ethiek; zorgvuldig handelen 159**

INLEIDING 159  
Draagkracht en draaglast 160  
Omgaan met pijnbeleving 161  
Mededogen of medelijden? 162  
Trainen van de zintuigen 163  
Groei en verval 164

## **Appendix 165**

Procesbeschrijving levensbeëindiging bij paarden en de mogelijkheid tot crematie 165  
Nuttige informatie en telefoonnummers 171  
Adressen 172

## **Literatuur 174**

Dit boek draag ik op aan mijn twee leermeesters  
Ed en Kenneth Nelstein

# Dankwoord

In mijn werk hebben veel huisdieren mij deelgenoot gemaakt van hun verlangens, uitingen van zorg, liefde en genegenheid in de laatste fase van hun leven. Ook dieren voorbij de grens tussen leven en dood, waren genegen om via mij – als boodschapper tussen hemel en aarde – een laatste groet over te brengen aan hun geliefden. Soms gevolgd door een advies, een waarschuwing of een wijze levensles. Vooral in het contact met overleden dieren heb ik ervaren dat een wezenlijke verbintenis de ogenschijnlijk definitieve scheidslijn tussen leven en dood kan overstijgen, en daarmee doet vervagen.

Nog steeds raakt mijn hart iedere keer weer vervuld met warmte wanneer ik getuige mag zijn bij de aanblik van zoveel liefde en genegenheid die mens en dier voor elkaar kunnen koesteren.

Aan vele dieren en eigenaars ben ik dan ook dank verschuldigd.

Allereerst wilde ik mijn dank betuigen aan mijn zus Carmen Nelstein, die mijn grote steun en toeverlaat was tijdens het schrijfproces en met kritische blik heeft meegelezen en meegevoeld.

Voorts zou ik graag de volgende vrienden, familieleden, dieren en eigenaars bedanken;

Kenneth en Ed Nelstein, Micha \*Silver, Leida Visée, Gerda Hammink, Cora van de Sande, Ferry Banse, Carel en Pieter van Waesberghe, Bas Buitenhuis, Mirjam en poes Minet, Sabine, Lente en de poezen Bommel† en Pinky †, Carmen, Sacha en poes Lola † en hond Flyn, Ton en Kiki en poes Tommie† en

Mimmie, Irma en paard Zodiac †, \*Lisa en de paarden \*Sandalan† en \*Black Shadow, Petra en hond Happy †, \*Marianne en de paarden \*Oscar† en \*Indy, Gemma, Iris en Peter † en hond Lobbus †, Bub en hond Polly †, Barbara en paard †, paard Kyra †, poes Lotje †, hond Nadjia †, mijn geliefde paard Duval † en mijn gidsen van gene zijde.

\* In verband met de privacy zijn deze namen gefingeerd.



# Voorwoord

Toen ik Petra Nelstein twee jaar geleden ontmoette op een avond over communicatie met dieren was er meteen een gevoel van waardering: hier was iemand die wilde geven zonder zich op te dringen, iemand die naar dieren wilde luisteren zonder te oordelen. Daadwerkelijk horen.

Communicatie tussen mensen onderling is niet altijd even eenvoudig, communicatie met een andere diersoort stelt ons voor een extra uitdaging. En juist als het sterven nadert is er grote behoefte aan antwoord op de vraag wat het dier zelf wil, of wat het te vertellen heeft.

Petra en ik kwamen samen ook voor die vraag te staan: bij de manege waar wij gezamenlijk paarden behandelden kwam een oud, ernstig kreupel paard te staan. Bijna iedereen vond dat euthanasie de beste oplossing voor dit dier zou zijn. Maar iets in dit paard raakte Petra, en zij was er niet van overtuigd dat Joey zelf klaar was met het leven hier, ondanks zijn slechte lichamelijke toestand. Na uitgebreid overleg besloot Petra dit dier een kans te geven te herstellen. Met heel veel liefde en goede zorgen is Joey weer zodanig opgeknapt dat hij kan genieten van een fijn paardenleven. In dit geval bleken we aan de kant van het leven te kunnen blijven; dat kan natuurlijk niet altijd. Als dierenarts maak ik regelmatig mee hoe hartverscheurend het afscheid nemen voor mens en dier kan zijn. Inzicht en begrip rondom dit proces geeft troost en maakt de weg vrij voor acceptatie en dankbaarheid. Geschreven vanuit de voor Petra Nelstein kenmerkende integriteit levert dit boek een bijdrage om tot dat begrip te komen.

Leida Visée, dierenarts

*Chiron, praktijk voor complementaire diergeneeskunde*



# 1. Werken met mens en dier

## INLEIDING

In dit boek krijgt het stervende en overleden dier de volle aandacht. En daarmee ook het verdriet dat vele nabestaanden niet mogen voelen of tonen aan anderen. Rouwen mag ... maar dan wel achter gesloten deuren.

In mijn praktijk voor mens en dier heb ik vele dieren gesproken, begeleid en behandeld. Dieren die ernstig ziek waren, stervende of overleden. Ik heb samen met eigenaars en dieren meegedacht en meegevoeld over de wijze en de beleving van het sterven, en de confrontatie met dit onvermijdelijke verlies. In gesprekken met mensen die geconfronteerd worden met een (naderend) verlies van hun huisdier, roepen twijfels over de zin- en betekenisgeving van het sterven de meeste vragen op. Maar ook onbestemde voorgevoelens of onbegrijpelijke spirituele ervaringen tijdens of na het stervensproces, kunnen een aanleiding zijn om hulp of advies in te roepen.

Het gesprek met mens en dier zie ik hierin als een belangrijk vertrekpunt. En dieren hebben een hoop te vertellen. Vooral zieke en stervende huisdieren kunnen zich miskend en onbegrepen voelen in de gevoelens die zij koesteren voor hun menselijke metgezellen. Sommige die in het hiernamaals verkeren hebben raadgevingen voor hun nabestaanden waar niemand weet van heeft. Het 'gehoord' worden is voor hun eigen zielenrust een van de belangrijkste redenen om het gesprek met mij aan te gaan. Een luisterend oor, het begrepen worden en de mogelijkheid om boodschappen door te geven, geeft vaak opluchting.

Het gesprek is een belangrijk communicatiemiddel om meer zicht te verkrijgen in de belevingswereld van een dier, welke wensen of verwachtingen er bestaan ten opzichte van de ei-

genaar en het leven dat nog rest. Tot op de dag van vandaag ervaar ik het als een groot voorrecht om als ‘kosmisch’ bemiddelaar tussen mens en dier deze verbinding inzichtelijk te maken, te ontdoen van storingen en te versterken. Dit alles valt onder het brede werkterrein van het diersjamanisme.

Het sjamanisme heb ik trouwens niet opgezocht; het heeft mij uitgekozen. Jaren duurde het voordat ik inzag dat het volgen van mijn spiritueel indiaans voorouderlijke pad zou leiden tot mijn missie op aarde.

### *Gedenkwaardige ontmoetingen*

Een van de taken in mijn aardse bestaan, is mensen deelgenoot maken van gedenkwaardige ontmoetingen tussen mens en dier. De verhalen in dit boek heb ik met zorg uitgekozen. Mijn streven ligt vooral in het verruimen en bevrijden van ons – soms zo beperkte – blikveld en de beklemmende angst voor de dood, waardoor wij ons vastklampen aan het leven.

In de filosofische uitspraak ‘Ik denk dus ik besta’, weerspiegelt zich een van onze grootste menselijke valkuilen: ons ‘hoofds besturingssysteem’ – de ratio – die de mens belemmert verder te kijken dan het leven op aarde.

Hoewel de aardse verbinding tussen mens en dier ophoudt te bestaan bij het loslaten van het lijfelijke omhulsel, is de liefde en genegenheid die wezens voor elkaar koesteren de dood overstijgend. Een zielsvolle verbinding houdt niet op bij het overgaan.

Door op verhalende wijze de verbinding tussen mens en dier vorm te geven, tracht ik de lezer deelgenoot te maken van een – misschien voor hem of haar onbekende – wereld van zielsvolle verbindingen. Hierbij ligt een belangrijk accent op de ontmoetingen die het aardse bestaan veruit overstijgen. Deze weerleggen de overtuiging dat contact met dierbaren niet alleen maar bestaat bij de gratie van onze aardse verschijningsvorm, het fysieke lichaam. Werken vanuit deze overtuiging

heeft een enorme impact op de wijze waarop mensen hun huisdieren kunnen begeleiden tot over de drempel van de dood. Het verwerken van het afscheid komt zo in een geheel ander daglicht te staan. Het geeft niet alleen het leven, maar ook de dood en het stervensproces een waardevollere betekenis.

Dit heeft ook een belangrijke invloed op het rouwproces. Er is niet alleen maar het verlies, er komt ook ruimte vrij om de waarde van het aardse samenzijn een betekenisvolle plek te geven. Hoe verdrietig het afscheid ook is.

De inleiding, voorafgaand aan ieder verhaal, geeft zicht op de hulpvraag waarmee de eigenaar zich bij mij aanmeldt. In de nabeschouwing verklaar ik mijn aanpak en het verloop van de begeleiding. Hierin verhelder ik mijn werkwijze en de bijbehorende motieven. De citaten van eigenaars óf huisdieren brengen de lezer dicht bij hun beleving. Op persoonlijke wijze wordt hierin verduidelijkt hoe verschillend het verloop van een stervensproces kan zijn.

Uit sommige verhalen zal blijken dat lotsbestemming en synchroniciteit – de ‘toevalligheid’ van parallel lopende gebeurtenissen – op bijzondere wijze zin en betekenis kunnen geven aan het bestaan.

De meeste verhalen gaan over gebeurtenissen die men het liefst zo ver mogelijk voor zich uit zal willen schuiven, maar die op een dag onvermijdelijk zullen plaatsvinden. In de omgang met stervende en gestorven huisdieren zal blijken dat niet elke ontmoeting doortrokken hoeft te zijn met droefheid en ‘duisternis’. Het besef dat liefde grensverleggend is en de dood kan overstijgen geeft innerlijke rust en harmonie in hart en ziel van mens en dier. De verhalen spreken hierin voor zich.

De wezenlijke verbintenis tussen mens en dier heb ik, evenals in mijn boek *Reiki bij dieren* en de gelijknamige film, wederom als een rode draad in mijn verhalen verweven.

En ook dit boek is weer een ode aan de liefde tussen mens en dier.

Mijn ontwikkeling tot diersjamaan

Mijn taak op aarde als diersjamaan is mij niet in de schoot geworpen. Alhoewel ik mij van kinds af aan voelde aangetrokken tot de spirituele kant van het leven en altijd een sterke binding heb gehad met dieren, herkende ik hierin pas na ruim dertig jaar mijn levensvervulling: werken met mensen en (overleden) dieren, waarbij ik als sjamaan bemiddel tussen hemel en aarde. Hierin wordt ik ondersteund door (dier)gidsen en andere natuur- en geesteswezens.

Voordat ik mijn missie serieus ging nemen, was mijn levenspad vol dwaalwegen, bezaaid met mentale en fysieke obstakels. Deze waren achteraf gezien noodzakelijk om mijn lotsbestemming te kunnen vinden. De ware weg naar het sjamanisme gaat immers gepaard met strijd. Ik deel de overtuiging van andere sjamanen en antropologen dat lijden, ziekte en soms zelfs confrontaties met de dood onlosmakelijk verbonden zijn aan dit innerlijk transformatieproces.

Ook ik kijk terug op een turbulent leven, bij tijd en wijle doorvlochten met ramspoed. Zo mocht ik al tijdens mijn prille peuterjaren ‘proefondervindelijk’ een kortstondige blik op het hiernamaals werpen.

Een aangeboren hartafwijking – vastgesteld op driejarige leeftijd – vormde hiertoe de aanzet. Omdat mijn levensperspectief zonder medisch ingrijpen vrijwel nihil zou zijn, besloot men te opereren. De ingreep was risicovol. Deze operatie zou achteraf gezien niet alleen op fysiek, maar ook op spiritueel niveau een van de meest invloedrijke episodes uit mijn leven gaan worden. Tijdens de operatie, waarbij mijn hart kunstmatig tot stilstand werd gebracht, beleefde ik namelijk een bijna-doodervaring.

De ontmoeting met het hiernamaals koesterde ik jarenlang als een prachtige droom, niet beseffend wat de impact van deze ervaring zou worden.

## BIJNA-DOODERVARING

*Ik zag mijzelf als klein kind een hoge steile trap op klimmen. Beneden aan de trap was het koud en donker, terwijl ik voor mij een prachtig ondefinieerbaar, helder wit licht aanschouwde. In het centrum hiervan bevond zich een groot amorf wezen. Deze gestalte bracht mij in een onbeschrijflijke, vreemde staat van gelukzaligheid. Met hart en ziel verlangde ik ernaar op- en meegenomen te mogen worden door dit wezen. Naar Het Licht.*

*Liefdevol werd mij echter duidelijk gemaakt dat mijn tijd nog niet was gekomen. Ik had nog een taak te volbrengen op aarde. Het lichtwezen overhandigde mij hierbij een voorwerp in de vorm van een boek dat ik moest meenemen naar 'beneden'. Wonderwel accepteerde ik de boodschap. Zijn of haar overtuigingskracht gaf mij op dat moment de moed om terug te keren naar mijn stoffelijk omhulsel op aarde.*

*Terwijl ik de angstaanjagende donkerte tegemoet ging, voelde de aanwezigheid van het wezen achter mij als troostend. Onbewust besefte ik dat het hemelse licht mij op aarde altijd zou vergezellen.*

*Deze ervaring en de liefdevolle uitstraling van die wonderbaarlijke verschijning zullen mij tot aan mijn dood toe bijblijven.*

### *Ongeloof*

Deze ervaring bracht mij op jonge leeftijd in aanraking met een totaal andere niet-aardse dimensie. Ik omschrijf dit als het 'kosmisch bewustzijn'; het besef dat alles met elkaar is verbonden en ieder bezielde wezen een goddelijke vonk in zich draagt, afkomstig uit dezelfde bron. De verschijning van dit lichtwezen versterkte mijn overtuiging dat iedereen omringd wordt door deze energieën. Zij vergezellen ons en geven kracht en steun. Dit houdt niet op bij de dood van het fysieke lichaam.

Deze ervaring had overigens ook zijn schaduwkanten. Het

zorgde namelijk voor flink veel onrust en ‘sehnsucht’. Jarenlang heb ik mij ontheemd gevoeld en totaal niet verbonden met de aarde. Dit blijkt volgens diverse medisch-psychologische onderzoeken een neveneffect te zijn van zo’n ingrijpende ervaring. Tevens versterkte het mijn intuïtieve waarnemingsvermogen. Ik werd prikkelgevoeliger voor de energievelden om me heen en ‘zag’ en ‘hoorde’ meer dan mij lief was.

Dit alles kleurde mijn levenspad al in een primair stadium. Het confronteerde mij met de eindigheid van het bestaan en de existentiële vraag waarom ik ‘in ’s hemelsnaam’ terug moest naar aarde. Daar moest wel een hele goede reden aan ten grondslag liggen.

Er ging ruim een decennium voorbij alvorens ik besepte dat deze symbolische terugkeer noodzakelijk was voor mijn ontwikkeling in het sjamanistisch werk. Terugkijkend op mijn jeugdjaren herinner ik me de lange en soms zo moeizame strijd, inherent aan de ontwikkeling van mijn spirituele vermogens. Niet in de eerste plaats vanwege het ontbreken van support in mijn omgeving, maar vooral door mijn eigen ongehoorzaamheid. Dat was misschien wel de zwaarste blokkade. Alhoewel ik mijn magische, en soms voorspellende droomwereld nauwkeurig bijhield in een dagboek en vanaf mijn twaalfde alles verslond op het gebied van natuurreligies en paranormale zienswijzen, bleef ik sceptisch. Ik geloofde niet in mijn helderziende dromen. Jarenlang heb ik de voortekenen die ik bij een naderend sterfgeval van dier of mens kreeg, gebagatelliseerd.

### *De strijd tegen het dierenleed*

Maar hoe vreemd het ook moge klinken, het was de dierenwereld die mij het vertrouwen gaf in mijn spirituele vermogens. Deze hielp mij bij het verwezenlijken van mijn missie. Dat begon bij de aanblik van het dierenleed dat ik als jong kind op straat tegenkwam. Jonge vogeltjes die tegen een muur wer-



den gesmeten of kikkers waarvan de poten waren uitgetrokken. Furieus, en absoluut geen rekening houdend met de grootte van de daders – meestal jongens – ging ik de strijd met ze aan. Het opkomen voor het welzijn van dieren en mijn gevecht tegen het leed dat ze werd aangedaan, werd een van mijn sterke innerlijke drijfveren. Daarin was ik een volhardend type.

Op mijn tiende jaar breidde ik mijn missie uit. Ik begon de zorg van dieren van (overleden) vrienden en kennissen op mij te nemen. Ook passeerden diverse weggelopen dieren – ‘behaard of gevleugeld’ – mijn levensweg. Deze werden allemaal liefdevol door mij opgevangen.

### *Mijn queeste*

Parallel aan deze gebeurtenissen in mijn jeugd, groeide mijn belangstelling voor de paranormale wereld. Het was niet verwonderlijk dat mijn interesseveld tijdens de puberteit hierin wat ‘uit de hand’ begon te lopen. Ooit plaatste ik een taperecorder naast de vogelkooi, in de hoop dat er via mijn parkieten gesprekken van gene zijde door zouden komen. Het verbaasde me dat er niets op de tape stond.

Tegen mijn twintigste begon mijn daadwerkelijke zoektocht naar spiritueel inzicht. Sindsdien heeft de niet-aardse werkelijkheid, het bovennatuurlijke en het sjamanisme een onlosmakelijke verbinding met mijn aardse leven. De boeken over esoterie en geesteswetenschappen evenals gesprekken met gelijkgestemden stilden mijn honger naar spiritualiteit. Meditatie en vormgeven aan eigen rituelen zorgden op zielsniveau voor een wezenlijke verbinding met de kosmos.

In de loop der jaren ontwikkelde ik een eigen werkstijl waarin het respect voor moeder aarde, de kracht van de maan en het werken met de natuurelementen water, vuur, aarde en lucht een werkbare en krachtige combinatie vormden. Het was toen vooral de Wicca – een van origine oude westerse natuurreligie – waartoe ik me aangetrokken voelde.